

Trupul lui Hristos și confruntarea finală

Vineri, 18 mai 2007

Gili Cârstea

Cineva întreabă de ce s-a prelungit timpul până acum, dacă Hristos a demonstrat prin viața și jertfa Sa caracterul lui Dumnezeu și a zdrobit capul șarpelui. Dacă solia Lui urmărea să producă un “seceriș,” de ce este un seceriș necesar? De ce nu a spus Dumnezeu după cruce: “Ok, am răspuns la nedumeririle voastre. Jocul s-a sfârșit.”

Este adevărat că Hristos a oferit răspunsurile corecte la întrebările universului, și este adevărat că într-un fel a zdrobit capul șarpelui. Dumnezeu putea încheia marea controversă imediat după cruce, dacă nu ar fi fost trădat de ucenicii Săi la scurt timp după Cincizecime. De fapt, istoria de la Minneapolis 1888 nu a fost decât o repetare a ceea ce s-a întâmplat cu Biserica Efes în timpul apostolilor.

Martorul Credincios ne spune că Biserica din Efes și-a pierdut dragostea dintâi (Apoc 2:4-5). Duhul Sfânt s-a revărsat peste ei într-o primă fază (Ploaia Timpurie), spre a-i pregăti pentru faza a doua (Ploaia Târzie), unirea deplină dintre natura divină și cea umană. El urmărea să-i facă părtași de natură divină. Această unire, nunta, ar fi produs un popor capabil să dea Marea Strigare la scară globală.

Dar sub conducerea lui Iacov, fratele lui Isus, grupul din Ierusalim (prima noastră Conferință Generală) a disprețuit „prima dragoste” (Hristos în voi) și s-a întors la metaforele și ritualurile moarte ale religiei pe care o moșteniseră și de care nu se puteau debarasa prea ușor. Această serioasă depărtare de Duhul a pregătit Minneapolisul lor.

Iacov și frații de la Ierusalim nu erau prea încântați de evanghelia cam extremistă pe care o predica Pavel prin Europa. Mulți rabini tineri și bine educați se alăturau mișcării, iar Iacov se temea că abordarea categorică a lui Pavel se va dovedi un element de descurajare pentru noii convertiți. Ascultați poziția oficială exprimată de Iacov:

„Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut, și toți sunt plini de râvnă pentru Lege.

Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile.

Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit.

Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, care au făcut o juruință.

Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rânduială, și păzești Legea” (Fapte 21:20-24).

Această decizie, care nu era decât un program de fapte moarte, s-a dovedit letală pentru Biserica din Efes, iar sora White spune că aceasta nu era voia lui Dumnezeu, ci rezultatul lașității:

„Nu Duhul lui Dumnezeu a inspirat aceste instrucțiuni; ele au fost roada lașității” (AA 404).

Noi am spune astăzi: diplomație păguboasă și dinamică de grup. Ascultați:

„Conducătorii bisericii din Ierusalim știau că prin neconformarea la legea ceremonială, creștinii vor aduce asupra lor ura iudeilor și se vor expune persecuției. Sinedriul făcea tot ce-i stătea în putere spre a împiedica înaintarea evangheliei. Fuseseră alese persoane din acest comitet care să-i urmărească pe apostoli, și în special pe Pavel, și să contracareze lucrarea lor prin orice mijloace. Dacă urmașii lui Hristos ar fi fost condamnați de Sinedriu ca fiind călcători ai legii, ei ar fi suferit imediat pedepse aspre ca apostaziați de la credința iudaică” (AA 404).

Pavel s-a supus deciziei fraților din conducere din motivele prezentate mai jos, iar acestea sunt exact motivele pentru care și Ellen G. White a acceptat să plece în Australia:

„Când ne gândim la dorința fierbinte a lui Pavel de a fi în armonie cu frații lui, delicatețea lui pentru cei slabi în credință, respectul pentru apostolii care au umblat cu Hristos, și pentru Iacov, fratele Domnului, scopul său de a se face orice pentru oricine fără să sacrifice principiul – când ne gândim la toate acestea nu mai pare atât de surprinzător că el a fost constrâns să devieze de la drumul ferm și clar pe care mersese până atunci. Dar în loc să realizeze obiectivul propus, eforturile lui de conciliere nu au făcut decât să precipite criza, să-i grăbească suferințele prezise, și a dus la despărțirea de frații săi, păgubind biserica de unul dintre cei mai puternici stâlpi ai ei și aducând durere în inimile creștinilor din toate țările” (AA 405).

Despre ce s-a întâmplat aici putem spune și noi, privind la experiența din 1888: „Lumina a fost respinsă, și prin acțiunea propriilor noștri frați a fost în mare măsură ținută departe de lume” (SM 234).

În ambele cazuri, lecția a fost aceeași: Dumnezeu nu poate constrânge poporul să participe la o demonstrație a puterii evangheliei dacă taina lui Dumnezeu, nunta, nu este înțeleasă, apreciată și predicată. Iar aceste trei elemente au lipsit și la Ierusalim, și la Minneapolis. Curățirea sanctuarului urmărește să facă pe oameni părtași de natură divină, conectându-i din nou la izvorul vieții (DA 764). Revolta din cer a început printr-o deconectare, și va fi încheiată printr-o reconectare. Slava lui Dumnezeu a fost gonită din templu, acum ea trebuie adusă din nou în templu.

Este adevărat, crucea a răspuns la cheștiunea fundamentală, iar acum ea trebuie să producă o recoltă în noua familie a lui Dumnezeu, frați asemenea lui Hristos. Un articol explicit în acest sens este „Ultima generație,” de M.L.Andreasen.

Cerul poate spune: „Ok, am răspuns la nedumeririle voastre. Jocul s-a sfârșit,” când un grup de oameni, și nu doar Hristos, vor avea caracterul lui Dumnezeu reprodus desăvârșit în ei, așa cum se spune în Apocalips 19:7-8. Hristos nu a fost decât Modelul despre ce trebuie omenirea să devină. El este Capul. Dar Capul are nevoie de un trup, dacă va fi vreodată relevant în confuzia produsă de vinul Babilonului.